

Arrest

nr. 162 458 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jamali (district Behsud, provincie Nangarhar). U bent een Tadzjiek van etnische origine. U liep tien jaar school in een naburig dorp. U bent enkele jaren geleden gehuwd en een maand geleden bent u vader geworden. Uw vrouw en kind verblijven in Nangarhar.

Toen uw familie een grondconflict kende met een jihadi commandant van de partij Hezb-e Islami moest u Afghanistan in 2007 noodgedwongen een eerste keer verlaten. De man, Sekandar genaamd, had ermee bedreigd uw hele familie te vermoorden. U werd door een smokkelaar tot Tsjechië gebracht,

waar u zes maanden werd opgesloten. U vroeg er asiel aan en legde uw problemen uit maar wachtte de beslissing niet af. U bent vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk gegaan. Omdat u intussen via uw vader had vernomen dat de problemen met Sekandar waren opgelost, kon u naar Afghanistan terugkeren. Via een u geheel onduidelijke route bent u naar Iran gereisd. De Iraanse politie heeft u vervolgens naar Afghanistan teruggebracht.

U keerde terug naar uw dorp Jamali en was gedurende enige tijd werkloos. Daarna begon u als helper te werken in een zaak waar burgers en sapjes werden verkocht. Drie jaar later, toen u de nodige fondsen verworven had, begon u uw eigen zaak. Net als uw vorige werkplek was deze gevestigd nabij Pul-i Behsud, de bekende brug in Jalalabad die de stad met het aangrenzende district Behsud verbindt. Medewerkers van buitenlandse organisaties, tolken en politiemensen kwamen er eten. Omwille van uw bijzonder vriendelijke bediening draaide uw zaak op volle toeren. Na een tijd werd u door de Taliban in de gaten gehouden. De Taliban meende dat u zelf mogelijks actief was voor de overheid en dat uw handelszaak slechts een dekmantel was. Zij dachten dat u een spion was en heel wat informatie had over de mensen die bij u kwamen eten en over hun activiteiten voor de overheid en voor de buitenlanders. Op een dag was u van uw werk op weg naar huis toen u door vijf gemaskerde leden van de Taliban werd vastgegrepen. U werd geblinddoekt en met een auto overgebracht naar een u onbekende plaats. Daar zou u vijftientig dagen verblijven. U werd er als een gevangene beschouwd, u werd geslagen, gefolterd en ondervraagd. De Taliban bleven ervan overtuigd dat u een spion van de overheid was en dat u samenwerkte met de personen van de ngo's, met de politie en met de tolken die in uw zaak kwamen eten. U kon de Taliban geen enkele bruikbare informatie geven. Uiteindelijk werd u toch vrijgelaten, op voorwaarde dat u in de toekomst gegevens zou verzamelen over de personen die bij u kwamen eten. De Taliban zouden die mensen, die volgens hen ongelovigen waren, vervolgens elimineren. U stemde in met de eisen van de Taliban omdat u anders zou worden onthoofd. De Taliban blinddoekten u opnieuw en brachten u naar een plaats nabij Jamali.

Na uw vrijlating ging u naar uw vader en vertelde wat u was overkomen. Uw vader bracht u de volgende dag naar een dokter en daarna zijn jullie samen naar de politie gegaan. De politie noteerde uw verklaring en raadde u aan uw handelszaak te sluiten en onder te duiken. Na uw bezoek aan de politie ging u naar het huis van een oom. Zes of zeven dagen later zijn de Taliban naar het huis van uw ouders gegaan. Toen zij u daar niet konden vinden, hebben ze uw jongste broer A(...) H(...) en uw vader neergeschoten. Beiden zijn even later overleden. U heeft deze dubbele moord drie dagen later gerapporteerd aan de politie. Negen dagen na moord op uw familieleden heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via onder meer Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. Op 15 juni 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban het op u hebben gemunt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), uw huwelijksakte, medische documenten in verband met de zwangerschap van uw vrouw, uw verklaring betreffende de moord op uw vader en broer, de overlijdensaktes van uw vader en broer, een medisch attest dat aantoonde dat u gedurende enige tijd in een hospitaal werd opgenomen en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig gemaakt heeft. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen bijzonder vaag, onsamenhangend en weinig plausibel gebleken.

Zo rijst de vraag of u wel in Afghanistan verbleef op het moment van de beweerde feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat uw vingerafdrukken al op 2 november 2007 in Tsjechië en op 5 september 2008 in het Verenigd Koninkrijk genomen werden. U beweert evenwel dat u na een verblijf van drie dagen in het Verenigd Koninkrijk de terugreis naar Afghanistan aanvatte. Het is zeer merkwaardig dat u, slechts drie dagen nadat u het Verenigd Koninkrijk bereikt heeft, onmiddellijk naar huis zou terugkeren. U stelt dat het grondconflict met de Hezbe Islami commandant Sekandar opgelost was en dat u daarom terugging (CGVS, p.5), wat niet kan overtuigen, te meer u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat u Afghanistan in 2007 verliet omdat u problemen met de Taliban had (verklaring DVZ d.d. 10 juli 2015, punt 40). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u zelfs eerst laat uitschijnen dat u niet weet dat u in het Verenigd Koninkrijk geweest bent (CGVS, p.5), dat u geenszins kan preciseren wanneer u naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd (CGVS, p.7), dat u in het geheel niet kan verduidelijken via welke landen u naar Iran zou zijn gegaan (CGVS, p.5,6) en dat u geen enkel reisdocument kan voorleggen dat uw verklaringen zou kunnen staven (CGVS, p.6). Bovendien is het niet geloofwaardig dat u met een smokkelaar, tegen betaling, op illegale wijze en bovendien in een container vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Iran zou reizen, terwijl u evenzeer de

mogelijkheid had om gebruik te maken van een vrijwillig terugkeerprogramma, met een gratis vliegtuigtrip én een herintegratiepremie. Dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd, lijkt gezien uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent veeleer onwaarschijnlijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag blijft over de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. U beweert dat u door Taliban werd gevisieerd omdat u een bepaald cliënteel in uw handelszaak mocht ontvangen en omdat zij meenden dat u een spion voor de overheid was wiens zaak louter als dekmantel diende. Waarom de Taliban dergelijke zaken hebben verondersteld, maakt u op geen enkel moment duidelijk. U zegt dat zij hiervan overtuigd waren omdat er politiemensen en tolken bij u kwamen eten, wat geenszins kan overtuigen. Immers, er zijn in Jalalabad vast zeer veel handelszaken die dergelijke mensen over de vloer krijgen. Dat het uw vriendschappelijke omgang met uw klanten was die de Taliban argwanend maakte (CGVS, p.11), lijkt evenmin geloofwaardig: gevraagd voor welke ngo's uw klanten actief waren, zegt u dat u het vergeten bent (CGVS, p.11), wat niet meteen getuigt van vriendschap of nauwe omgang met deze klanten. Als het CGVS u vraagt waar de tolken tewerkgesteld waren, blijkt u dat evenmin te weten (CGVS, p.11). Waarom de Taliban zouden menen dat u wel veel over deze mensen weet, is een raadsel. Gevraagd of u één voorbeeld kan geven van een klant waarover u wel veel informatie had, noemt u de tolk O(...). Echter, zijn volledige naam is u onbekend, u weet niet waar in Jalalabad de man tolkte en waar hij woonde kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.13,14). U beweert verder dat de Taliban u ervan verdachten informatie over Behsud en over Jamali aan deze personen door te geven. Als het CGVS u de vraag stelt welke interessante informatie u dan zou hebben, zegt u dat u nooit enige informatie heeft doorgesluisd (CGVS, p.12). U beweert verder dat de Taliban vermoedden dat de politiemensen die bij u kwamen eten u informatie gaven over de aanvallen op de Taliban die zij planden. Opnieuw blijft het geheel onduidelijk waarom de mensen van de Taliban zouden veronderstellen dat de politie strategische plannen deelt met een winkelier (CGVS, p.14). Dat u zelf totaal niet kan verduidelijken waarom de Taliban u van collaboratie met de autoriteiten en van spionage zouden beschuldigen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

U beweert voorts dat u gedurende vijftientwintig dagen in gevangenschap verbleef en in die periode werd ondervraagd, geslagen en gefolterd. Nadat u de Taliban zou hebben beloofd dat u in de toekomst voor hen zou spioneren, zouden zij u hebben laten gaan (CGVS, p.15). Het is bijzonder merkwaardig dat men u, zonder dat u in die vijftientwintig dagen ook maar enige nuttige informatie zou hebben gegeven (CGVS, p.15), toch zou hebben laten gaan. Uw bewering als zouden minstens vijf leden van de Taliban bij uw ontvoering betrokken zijn geweest, doet nochtans veronderstellen dat zij zeker moeten zijn geweest van hun stelling als moet u een overheidsmedewerker zijn geweest. U verklaart verder dat u naar huis ging en dat uw vader onmiddellijk zei dat er geen probleem was daar de overheid en de politie jullie wel zouden beschermen. De volgende dag zouden uw vader en uzelf aangifte hebben gedaan bij het district en de politie (CGVS, p.15). Het is bijzonder merkwaardig dat uw vader zich na uw verdwijning niet tot de autoriteiten zou hebben gewend. Op dat moment zou hij zijn zoekactie dan weer louter hebben beperkt tot een rondvraag bij uw collega-winkeliers.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara levert geen enkel bewijs voor uw beweerde identiteit of uw verblijf in Afghanistan in 1390 (2011), toen de taskara zou zijn opgemaakt. De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat frauduleuze Afgaanse (identiteits)documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. De huwelijksakte betreft een slordig, handgeschreven document dat door eender wie of waar kan zijn opgemaakt. Dat u anderhalf jaar geleden in Afghanistan gehuwd bent, wordt hiermee niet aangetoond. De authenticiteit van de medische documenten die de zwangerschap van uw vrouw moeten attesteren, dient ook te worden betwijfeld. Dat de Afgaanse artsen de Gregoriaanse kalender en louter het Engels hanteren, is zeer merkwaardig. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt bij de overlijdensaktes van uw vader en broer die door het Afgaanse Ministerie van Gezondheid zouden zijn opgemaakt. Gezien het bedrieglijke karakter van de door u ingeroepen asielmotieven, kan ook aan deze stukken niet de minste waarde worden gehecht. De klacht die u drie dagen na de dood van uw familieleden zou hebben ingediend kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Dat u na de dood van uw vader en broer nogmaals de bescherming van de politie en het district zou hebben ingeroepen, liet u voor de DVZ overigens onvermeld (CGVS, p.18). Het attest van een huisarts in Fraipont maakt melding van enkele littekens maar levert geen bewijs voor uw verklaring als zouden de letsels door de Taliban zijn toegebracht. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg

verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nanagarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. U verklaart dat u tien jaar school gelopen heeft in het district Behsud (CGVS, p.8). U bent bijgevolg geletterd en beheerst zowel het Dari als het Pashtou. U verklaart voorts dat u in Behsud een cursus Engels volgde (CGVS, p.8). Het CGVS sluit niet uit dat u jarenlang in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft en er uw kennis van de Engelse taal vervolmaakt heeft.

Hoewel uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er sterk kan worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf in Nangarhar in de afgelopen jaren, mag worden verondersteld dat u de regio Jalalabad/Behsud wel degelijk kent en dat u er voor uw vertrek naar Europa actief was. Zo noemt u behalve Pul-i Behsud ook andere locaties in de stad als Chawke Talashi, Chawke Muhabarat en het busstation van Jalalabad (CGVS, p.19). U geeft voorts aan dat u zelf af en toe naar de binnenstad van Jalalabad ging om er inkopen te doen (CGVS, p.19). Met de neergelegde stukken wil u ook laten uitschijnen dat Jalalabad erg belangrijk is voor de inwoners van Jamali. Zo zouden alle documenten in verband met de zwangerschap van uw vrouw in Jalalabad zijn opgemaakt. Een ander medisch document moet aantonen dat u eveneens enige tijd voor verzorging in een hospitaal in Jalalabad diende te worden opgenomen. Tijdens het gehoor bevestigt u dat de mensen van uw regio inderdaad naar Jalalabad gaan voor dergelijke zaken (CGVS, p.19). Bovendien situeert u Jalalabad op nauwelijks twintig minuten rijafstand van Jamali (CGVS, p.10) en beweert u zelf dat u dagelijks in Pul-e Behsud, gelegen in Jalalabad, ging werken. Het lijkt weinig aannemelijk dat u zulks zou beweren als u de regio niet zou kennen. Gezien al deze vaststellingen mag worden aangenomen dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat u er familie heeft. U verklaart zelf dat u slechts twee ooms en één tante heeft (CGVS, p.19). Dit is niet bijster geloofwaardig, in acht genomen het feit dat een Afghaanse familie doorgaans veel groter is. Mogelijks heeft u dus ook in de stad familieleden. U stelt voorts dat u er personen kent die vroeger met u studeerden en u heeft het ook over personen uit Jamali die een handel hebben in de stad Jalalabad (CGVS, p.20). Eventueel kunnen dergelijke vrienden of kennissen u bij een eventuele terugkeer naar Jalalabad tijdelijk opvangen.

Uit bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat u niet bereid bent gebleken een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke verblijfplaats in de afgelopen jaren, uw achtergrond en de problemen die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Echter, er mag worden verondersteld dat u een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten heeft, dat u als bijna dertigjarige een zekere werkervaring heeft opgebouwd, dat u de zeer nabij gelegen stad Jalalabad kent en dat u er wellicht over een netwerk van vrienden, kennissen en mogelijks ook familie beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd of u zich in een stad als Jalalabad zou kunnen (her)vestigen, stelde u louter dat uw problemen met de Taliban zulks in de weg staan (CGVS, p.20). Echter, zoals hierboven uitvoerig werd aangetoond, is uw vervolgingsvrees niet geloofwaardig gebleken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, § 2, 4 en 5, 48/5, § 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4 In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig gemaakt heeft. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen bijzonder vaag, onsamenvattend en weinig plausibel gebleken.

Zo rijst de vraag of u wel in Afghanistan verbleef op het moment van de beweerde feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat uw vingerafdrukken al op 2 november 2007 in Tsjechië en op 5 september 2008 in het Verenigd Koninkrijk genomen werden. U beweert evenwel dat u na een verblijf van drie dagen in het Verenigd Koninkrijk de terugreis naar Afghanistan aanvatte. Het is zeer merkwaardig dat u, slechts drie dagen nadat u het Verenigd Koninkrijk bereikt heeft, onmiddellijk naar huis zou terugkeren. U stelt dat het grondconflict met de Hezbe Islami commandant Sekandar opgelost was en dat u daarom terugging (CGVS, p.5), wat niet kan overtuigen, te meer u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat u Afghanistan in 2007 verliet omdat u problemen met de Taliban had (verklaring DVZ d.d. 10 juli 2015, punt 40). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u zelfs eerst laat uitschijnen dat u niet weet dat u in het Verenigd Koninkrijk geweest bent (CGVS, p.5), dat u geenszins kan preciseren wanneer u naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd (CGVS, p.7), dat u in het geheel niet kan verduidelijken via welke landen u naar Iran zou zijn gegaan (CGVS, p.5,6) en dat u geen enkel reisdocument kan voorleggen dat uw verklaringen zou kunnen staven (CGVS, p.6). (...) Dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd, lijkt gezien uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent veeleer onwaarschijnlijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag blijft over de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. U beweert dat u door Taliban werd gevisieerd omdat u een bepaald cliënteel in uw handelszaak mocht ontvangen en omdat zij meenden dat u een spion voor de overheid was wiens zaak louter als dekmantel diende. Waarom de Taliban dergelijke zaken hebben verondersteld, maakt u op geen enkel moment duidelijk. U zegt dat zij hiervan overtuigd waren omdat er politiemensen en tolken bij u kwamen eten, wat geenszins kan overtuigen. Immers, er zijn in Jalalabad vast zeer veel handelszaken die dergelijke mensen over de vloer krijgen. Dat het uw vriendschappelijke omgang met uw klanten was die de Taliban argwanend maakte (CGVS, p.11), lijkt evenmin geloofwaardig: gevraagd voor welke ngo's uw klanten actief waren, zegt u dat u het vergeten bent (CGVS, p.11), wat niet meteen getuigt van vriendschap of nauwe omgang met deze klanten. Als het CGVS u vraagt waar de tolken tewerkgesteld waren, blijkt u dat evenmin te weten (CGVS, p.11). Waarom de Taliban zouden menen dat u wel veel over deze mensen weet, is een raadsel. Gevraagd of u één voorbeeld kan geven van een klant waarover u wel veel informatie had, noemt u de tolk O(...). Echter, zijn volledige naam is u onbekend, u weet niet waar in Jalalabad de man tolkte en waar hij woonde kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.13,14). U beweert verder dat de Taliban u ervan verdachten informatie over Behsud en over Jamali aan deze personen door te geven. Als het CGVS u de vraag stelt welke interessante informatie u dan zou hebben, zegt u dat u nooit enige informatie heeft doorgesluisd (CGVS, p.12). U beweert verder dat de Taliban vermoedden dat de politiemensen die bij u kwamen eten u informatie gaven over de aanvallen op de Taliban die zij planden. Opnieuw blijft het geheel onduidelijk waarom de mensen van de Taliban zouden veronderstellen dat de politie strategische plannen deelt met een winkelier (CGVS, p.14). Dat u zelf totaal niet kan verduidelijken waarom de Taliban u van collaboratie met de autoriteiten en van spionage zouden beschuldigen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

U beweert voorts dat u gedurende vijftientwintig dagen in gevangenschap verbleef en in die periode werd ondervraagd, geslagen en gefolterd. Nadat u de Taliban zou hebben beloofd dat u in de toekomst voor hen zou spioneren, zouden zij u hebben laten gaan (CGVS, p.15). Het is bijzonder merkwaardig dat men u, zonder dat u in die vijftientwintig dagen ook maar enige nuttige informatie zou hebben gegeven (CGVS, p.15), toch zou hebben laten gaan. (...) U verklaart verder dat u naar huis ging en dat uw vader onmiddellijk zei dat er geen probleem was daar de overheid en de politie jullie wel zouden beschermen. De volgende dag zouden uw vader en uzelf aangifte hebben gedaan bij het district en de politie (CGVS, p.15). Het is bijzonder merkwaardig dat uw vader zich na uw verdwijning niet tot de autoriteiten zou hebben gewend. Op dat moment zou hij zijn zoekactie dan weer louter hebben beperkt tot een rondvraag bij uw collega-winkeliers.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara levert geen enkel bewijs voor uw beweerde identiteit of uw verblijf in Afghanistan in 1390 (2011), toen de taskara zou zijn opgemaakt. De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat frauduleuze Afgaanse (identiteits)documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. De huwelijksakte betreft een slordig, handgeschreven document dat door eender wie of waar kan zijn opgemaakt. Dat u anderhalf jaar geleden in Afghanistan gehuwd bent, wordt hiermee niet aangetoond. De authenticiteit van de medische documenten die de zwangerschap van uw vrouw moeten attesteren, dient ook te worden betwijfeld. Dat de Afgaanse artsen de Gregoriaanse kalender en louter het Engels hanteren, is zeer merkwaardig. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt bij de overlijdensaktes van uw vader en broer die door het Afgaanse Ministerie van Gezondheid zouden zijn opgemaakt. Gezien het bedrieglijke karakter van de door u ingeroepen asielmotieven, kan ook aan deze stukken niet de minste waarde worden gehecht. De klacht die u drie dagen na de dood van uw familieleden zou hebben ingediend kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Dat u na de dood van uw vader en broer nogmaals de bescherming van de politie en het district zou hebben ingeroepen, liet u voor de DVZ overigens onvermeld (CGVS, p.18). Het attest van een huisarts in Fraipont maakt melding van enkele littekens maar levert geen bewijs voor uw verklaring als zouden de letsels door de Taliban zijn toegebracht. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanvoert die een ander licht werpen op bovenstaande concrete en naar behoren gemotiveerde vaststellingen of vermogen daaraan afbreuk te doen. Verzoeker bekritiseert in essentie de kernbevindingen van de bestreden beslissing –

dat hij de door hem ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig gemaakt heeft en dat de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen – door deze eenvoudigweg te ontkennen, al dan niet met verwijzing naar zijn verklaringen, maar gaat daarbij volledig voorbij aan de omstandige en gedetailleerde uitwerking van voormelde bevindingen. Daarenboven doorspekt hij het geheel met citaten uit wetgeving en rechtsleer die hij op geen enkele wijze betreft op zijn eigen situatie, laat staan dat hij aantoon wat de relevantie er van zou zijn in het licht van de pertinente en deugdelijke motivering van de bestreden beslissing.

Noch het gegeven dat niet getwijfeld wordt aan verzoekers identiteit, herkomst en nationaliteit, noch zijn vermeende poging alle relevante elementen door een duidelijk en nauwkeurig verhaal te presenteren doen afbreuk aan de terdege gemotiveerde conclusie dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is.

Verzoeker bevestigt dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat een grondconflict met een *jihadi* commandant van Hezb-e-Islami, genaamd Sekandar, aan de basis lag van zijn eerste vertrek uit Afghanistan en benadrukt dat hij vervolgens nooit meer heeft gezegd dat problemen met de taliban daarvoor de reden zouden zijn geweest. De Raad leidt uit het administratief dossier af dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat problemen met de taliban het motief vormden om Afghanistan in 2007 te verlaten (stuk 11, verklaring DVZ, punt 40). Dat verzoeker tijdens zijn gehoor een andere reden voor zijn eerste vertrek opgaf, daar vervolgens niet meer van afweek en deze nu ook bevestigt in zijn verzoekschrift, neemt uiteraard niet weg dat de vastgestelde discrepantie met zijn eerdere verklaringen staande blijft.

De Raad ziet niet in hoe verzoeker afbreuk meent te kunnen doen aan de stelling in de bestreden beslissing dat het gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen veeleer onwaarschijnlijk lijkt dat hij ooit naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, waar hij opwerpt dat hij *“ook zijn relaas gegeven (heeft) over zijn reis vanuit England tot Afghanistan”* maar de concrete vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van dit relaas compleet ongemoeid laat.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bijzonder vaag blijft over de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend brengt verzoeker in dat hij heeft uitgelegd dat hij werd gevisieerd door de taliban. Vervolgens herhaalt hij wat hij reeds eerder verklaarde, met name dat de taliban meende dat hij zelf mogelijks actief was voor de overheid en dat zijn handelszaak slechts een dekmantel was, dat ze dachten dat hij een spion was en heel wat informatie had over de mensen die bij hem kwamen eten en hun activiteiten voor de overheid en de buitenlanders, en dat ze zijn medewerking wilden. Ook hier gaat verzoeker in het geheel niet in op de vele concrete vaststellingen die het oordeel schragen dat hij bijzonder vaag blijft over de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend, zodat hij er evenmin afbreuk aan doet.

Voor zover verzoeker van mening zou zijn dat hij overeenkomstig artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet in aanmerking komt om het voordeel van de twijfel te genieten – de Raad wijst verzoeker erop dat het artikel 57/7ter waarnaar hij verwijst intussen is opgeheven en inhoudelijk overeenstemt met het huidige artikel 48/6 –, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoon op basis waarvan hem het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan – Corruptie en valse documenten”* van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Dat verzoeker *“bevestigt dat deze documenten (...) authentiek (zijn)”* doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de documenten een *“eenvoudige*

bewering” zou betreffen die op geen enkel objectief onderzoek berust. Hij slaagt er immers niet in geloofwaardige asielmotieven naar voor te schuiven, brengt zelf geen objectieve informatie bij die de conclusies van bovenvermelde COI Focus vermag te weerleggen, en voert bovendien geen enkel verweer tegen de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot elk van de voorgelegde documenten.

Artikel 23, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat verzoeker citeert, houdt overigens geenszins de verplichting in om te allen tijde en onder alle omstandigheden om het even welk neergelegd document aan een aanvullend onderzoek te onderwerpen. Deze bepaling regelt de inhouding en teruggave van originele documenten die de identiteit of nationaliteit (moeten) bewijzen en laat toe dat de ambtenaar die tijdens het gehoor vaststelt dat een nader onderzoek van een of meerdere van deze documenten aangewezen is, deze inhoudt voor de periode noodzakelijk voor het uitvoeren van een dergelijk onderzoek.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In deze mate kan verzoeker dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 48/5, § 2 om aan te klagen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op geen enkel moment vragen stelt over verzoekers behoefte aan “*effective*” en “*non-temporaire*” bescherming in de zin van voormeld artikel.

2.6 Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen COI Focus “*Afghanistan: Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 en de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*” van 18 december 2015, die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 5 januari 2016 werd bijgebracht, is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootste gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report: *Afghanistan – Security situation* van januari 2015; COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*” van 18 december 2015 en COI Focus “*Afghanistan: De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad*” van 30 april 2015) aanwezig in het administratief respectievelijk rechtsplegingsdossier, dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE’s) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED’s (MIED’s). Het doelwit van deze IED’s zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen,

arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon (COI Focus, Afghanistan – De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad). Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Ook blijkt uit de aan het dossier gevoegde informatie (COI Focus Afghanistan: *“de Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015) dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Hieruit kan evenmin blijken dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die bovenstaande analyse onderuit haalt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. U verklaart dat u tien jaar school gelopen heeft in het district Behsud (CGVS, p.8). U bent bijgevolg geletterd en beheerst (...) het Dari (...). U verklaart voorts dat u in Behsud een cursus Engels volgde (CGVS, p.8). (...) Hoewel uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er sterk kan worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf in Nangarhar in de afgelopen jaren, mag worden verondersteld dat u de regio Jalalabad/Behsud wel degelijk kent en dat u er voor uw vertrek naar Europa actief was. Zo noemt u behalve Pul-i Behsud ook andere locaties in de stad als Chawke Talashi, Chawke Muhabarat en het busstation van Jalalabad (CGVS, p.19). U geeft voorts aan dat u zelf af en toe naar de binnenstad van Jalalabad ging om er inkopen te doen (CGVS, p.19). Met de neergelegde stukken wil u ook laten uitschijnen dat Jalalabad erg belangrijk is voor de inwoners van Jamali. Zo zouden alle documenten in verband met de zwangerschap van uw vrouw in Jalalabad zijn opgemaakt. Een ander medisch document moet aantonen dat u eveneens enige tijd voor verzorging in een hospitaal in Jalalabad diende te worden opgenomen. Tijdens het gehoor bevestigt u dat de mensen van uw regio inderdaad naar Jalalabad gaan voor dergelijke zaken (CGVS, p.19). Bovendien situeert u Jalalabad op nauwelijks twintig minuten rijafstand van Jamali (CGVS, p.10) en beweert u zelf dat u dagelijks in Pul-e Behsud, gelegen in Jalalabad, ging werken. Het lijkt weinig aannemelijk dat u zulks zou beweren als u de regio niet zou kennen. Gezien al deze vaststellingen mag worden aangenomen dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat u er familie heeft. U verklaart zelf dat u slechts twee ooms en één tante heeft (CGVS, p.19). Dit is niet bijster geloofwaardig, in acht genomen het feit dat een Afghaanse familie doorgaans veel groter is. Mogelijks heeft u dus ook in de stad familieleden. U stelt voorts dat u er personen kent die vroeger met u studeerden en u heeft het ook over personen uit Jamali die een handel hebben in de stad Jalalabad (CGVS, p.20). Eventueel kunnen dergelijke vrienden of kennissen u bij een eventuele terugkeer naar Jalalabad tijdelijk opvangen. Uit

bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat u niet bereid bent gebleken een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke verblijfplaats in de afgelopen jaren, uw achtergrond en de problemen die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Echter, er mag worden verondersteld dat u een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten heeft, dat u als bijna dertigjarige een zekere werkervaring heeft opgebouwd, dat u de zeer nabij gelegen stad Jalalabad kent en dat u er wellicht over een netwerk van vrienden, kennissen en mogelijks ook familie beschikt. (...) Gevraagd of u zich in een stad als Jalalabad zou kunnen (her)vestigen, stelde u louter dat uw problemen met de Taliban zulks in de weg staan (CGVS, p.20). Echter, zoals hierboven uitvoerig werd aangetoond, is uw vervolgingsvrees niet geloofwaardig gebleken."

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op bovenstaand onderdeel van de bestreden beslissing en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF